

Pesem o sreči.

„Glej, sinko, naš kruh je grenak,
in kisle so naše pijače;
če hočeš, da tvoj bo sladak,
ti moraš storiti drugače.“

O, majka, o, majka dobrotna,
zakaj si tako mi dejala?

O, majka ti moja dobrotna,
ti sama si sebe — varala!

Tako mi je majka dejala,
in jaz sem — zakaj ne — verjel;
saj ni se mi nikdar lagala —
in iskat slaščic sem v svet šel ...

Doma — tam sladkosti visijo,
glej, z vejice vsake in veje,
radosti na trtah zorijo,
med žitom pa sreča se smeje.

Cvetko Gorjančev.

IVO TROŠT:

Muca Sladkosneda.

alin Zoran je imel svoj piskrček za mlekce. Lončar ga je bil prikrožil kakor nalašč zanj; na dnu je bil bolj ozek, proti vrhu trebušat in ob robu zopet stisnjen. Všeč je bil menda tudi domači muc, zakaj prav rada se mu je pridružila in pomagala lizati ostanke sladkega mlekca. Zoran je bil njene družbe tako navajen, da se je često pomotil, zajel dobrega mlekca ter ga ponudil namestu sebi v usta — muc. Ta bratovska sopesest se je mucu prav prilagala.

Ako ni deček prav delil božjega daru, je iztegnila muca Sladkosneda mehko tačico in — prevrnila piskrček; potem je bilo vse mlekce po tleh, in muca ga je sama lizala s poda. Zoran pa v jok!

Jok je pa čula vselej Zoranova mama, ki je prihitela in zapodila muco Sladkosnedo po stopnicah pod streho; navade pa Sladkosneda ni opustila.

Mama je potem Zoranu nalila drugega mlekca v piskrček in ga poučila: „Drži ga z rokco! Viš, tako-le drži ročico, pa ti ga grda muca ne prevrne več.“

Zoran je slušal, držal piskrček za ročico in celo z žlico otepal sladkosnedo muco od sebe in od mleka. A muca je tedaj šele zbežala po stopnicah pod streho, ko je Zoranu polizala mleko, razlito po tleh.

Piskrček je muca že tolikrat prevrnila, da se je ob robu oškrbil in ga Zoran ni več maral. Mama je kupila nov piskrček. Prej nego sinku, ga je pa dala piskrovezcu, ki mu je vrh obvezal s tanko žico. Sedaj-le pridi, Sladkosneda, in ga preobračaj, bomo videli!

In res pride muca Sladkosneda. Poizkuša prevrniti malone še poln piskrček mleka. Ali Zoran ga je držal dovolj trdno in nabijal nadležno žival z žlico vztrajno po glavi. Seveda jo je bolelo, a deček je hotel dokazati,

da je mleko njegovo. Nasilnica se zato mora umakniti. Muca se je tudi zares umikala — z glavo v piskrček za sladkim mlekcem, ki ga je bilo vedno manj. Deček začne vpiti na vse grlo. Mati prihiti in vidi — muco Sladkosnedo s piskrčkom na glavi. Otrisa se in otrisa, a piskrčka ne more otresti. Tudi videti ni mogla nič, ker ji je pokrivalo segalo čez oči in ušesa.

Ko je Sladkosnedka slišala v bližini Zoranovo mamo, je zbežala kakor navadno po stopnicah pod streho, pa ni videla, kam beži ter je zadevala s piskrčkom na glavi sedaj v zid, sedaj ob duri in stol, slednjič celo ob stopnice. Tedaj je pa s težavo skakala od praga do praga navzgor in trkljala s piskrčkom tako smešno, da je jokajoči deček odložil žlico in se smejal Sladkosnedki. Tudi mama se je smejala mucii, ki si je pomagala „tek-tek-tek, pek-pek-pek“ pod streho. Prej nego je pripeketal na vrh, je bil piskrček razbit. Črepinje so se ji zluščile z glave, da je mogla vsaj videti, kaj se je zgodilo. Bridko je tožila svojo nezgodo: miau, mi-mi-au!

Poslej je imel Zoran nekaj časa mir pri jedi, mucii Sladkosnedi je pa ostal za spomin okolo vrata z žico prepleten piskrčkov rob — ovratnik!

Kdo je zlate volje?

*Polje in njiva
cvet si pripenja —
v zraku se skriva
dih hrepenenja ...*

*Pomlad prihaja,
troši cvetice,
k zemlji iz raja
išče stezice!*

*Skrit za oblakom
ptiček prepeva,
mladim junakom
prsi razgreva!*

*V prsa kipeča
radost gre s šumom,
v pesmi se sreča
mladost s pogumom!*

*Kdo li je volje
zlate? — Za mano!
Ptička nad polje,
mi — čez poljano!*

Fran Žgur.

